

Sade

Mikko Uuksulainen

© 2017 Mikko Uuksulainen. Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän teoksen kokonaan tai osittain kopioiminen, tallentaminen tai jakaminen ilman tekijän lupaa on kielletty.

Sinä aamuna satoi vettä.

Istuin auton takapenkillä ja katselin sivulasista valuvia pisaroita. Sateen ropina peitti vaimeasti radiosta kantautuvan musiikin. Isäni ja äitini istuivat etupenkillä vakavat ilmeet kasvoillaan tuijottaen tiukasti edessä avautuvaa tietä.

Ennen automatkamme olivat olleet erilaisia. Auton oli täyttänyt innostunut ilmapiiri ja iloinen puheensorina. Oli puhuttu siitä, mitä tulevalla lomalla tehtäisiin ja minne mentäisiin. Vanhempani olivat hymyilleet ja nauraneet pikkusiskoni itse keksimille vitseille. Iloisuus, oli aina kulkenut sinne, minne mekin olimme matkanneet.

Sitten siskoni sairastui. Lääkärit olivat luvanneet, että hän tulisi kuntoon, mutta vain muutamia päiviä myöhemmin hän oli nukkunut pois. Sen jälkeen meidän perheessämme ei enää hymyilty. Sinä päivänä äiti lakkasi olemasta äiti ja halusi vain itsekin nukkua. Isä oli tarttunut pulloon ja hän lakkasi olemasta se sama isä mitä hän oli aina minulle ollut. Jaksoin itse hymyillä päivät, mutta itkin kaikki yöt. Me kaikki unohdimme miten elää.

Erään itkuisen yön jälkeen isä oli ilmoittanut, että on nyt hyvä, että olisin jossain muualla. Hän kertoi, että menisin kesäksi leirille, jossa saisin ehkä jotain muuta ajateltavaa. Itkin ja raivosin, mutta sitten päätin, että ehkä niin olisi parempi.

Ukkonen kajahti jossain yläpuolellamme. Isä kaarsi auton määränpäämme pihaan. Nousimme autosta ja meitä vastaan tuli ryhdikäs mies, joka kätteli meitä kaikkia. Mies ja vanhempani vaihtoivat muutaman sanan, jonka jälkeen äiti halasi minua ja isä puristi olkapäätäni. Kun auton takavalot hävisivät pihasta, jäin seisomaan vesisateeseen.

Ryhdikäs mies pyysi minua seuraamaan. Hän harppoi pitkiä askelia ja minulla oli vaikeuksia pysytellä perässä reppuni kanssa. Menimme vaatimattoman näköisen lautamökin sisälle ja täytimme papereita. Mies kyseli minulta elämästäni ja vastasin hänelle mitä osasin.

Aikamme juteltuamme poistuimme mökistä ja palasimme ulos. Mies pyysi minua hyppäämään autonsa kyytiin ilmoittaen, että lähtisimme leirialueelle. Autossa hän tarjosi

minulle juotavaa ja sanoi, että kyllä kaikki kääntyisi vielä parhain päin. Miehen ajaessa hiekkatietä suljin hetkeksi silmäni ja nukahdin.

Avasin silmäni ja tajusin tuijottavani kiiltävän valkoista kattoa. Säpsähdin hereille ja siristelin silmiäni kirkkaan auringonvalon paistaessa sisään huoneeseen. Katselin ympärilleni ja tajusin, että minut oli kannettu sänkyyn. Olin kai ollut niin väsynyt viimeisten kuukausien valvotuista öistä.

Huone, jossa olin, oli maltillisesti sisustettu huone, jossa oli sänky, kirjoituspöytä ja pieni kaappi. Huoneen seinustalla oli suuri ikkuna, josta aurinko paistoi ja valaisi koko huoneen. Katselin siitä hetken ulos ja päätin sitten lähteä tutkimaan, minne minut oli tuotu.

Astuin ovesta ulos ja hämmästyin, miten erilainen leiripaikka oli, kuin olinkaan olettanut. Siellä täällä oli pieniä valkoisia mökkejä rivi rivissä. Mökkien välisille hiekkateilla kulki muitakin minun kaltaisiani, jotka tervehtivät iloisesti ohikulkiessaan. Mökkien ympärillä näkyi joka suuntaan metsää ja hiljaisuudesta päätellen olimme todellakin jossain syvällä metsän keskellä.

Hieman kauempana mökeistä näin valkoisen aidan, jonka keskellä näytti kimmeltävän jotain. Lähdin varovasti kävelemään aidan suuntaan ja ilokseni huomasin, että aita ympäröi pienen sinisenä helmeilevän uima-altaan. Uima-altaan reunustalla oli aurinkotuoleja, joista valitsin yhden ja jäin nauttimaan kuumana porottavasti auringosta.

Istuttuani tovin havahduin vierestäni kantautuviin ääniin ja huomasin, että toiselta puolelta aitausta uima-altaalle oli tullut tyttö uimaan. Hän tepasteli paljain jaloin uima-altaan reunaan ja pudotti sitten pyyhkeensä yhdelle aurinkotuoleista. Hän sattui vilkaisemaan minuun päin ja hyppäsi sitten siroasti pää edellä altaaseen.

Tyttö ui altaan läpi kohdalleni ja nousi pintaan. Vesipisarat helmeilivät hänen ruskettuneelta iholtaan. Hän ui altaan reunalle ja katsoi minuun päin ruskeilla silmillään. Vesi oli saanut hänen lähes poikamaiset hiuksensa pystyyn.

Tyttö alkoi puhua minulle ja puhuin hänelle takaisin. Jostain syystä hänen kanssaan oli heti helppo puhua. Selvisi, että oli muutaman vuoden minua vanhempi ja oli myös vastikään tullut leirille. Tyttö hymyili minulle valkoisilla hampaillaan ja hymyilin takaisin. Hän pyysi minua uimaan ja uimme yhdessä allasta kilpaa päästä päähän. Hän oli selvästi harjoitellut voittaessaan minut joka kerta, vaikka en sitä myöntänytkään ja väitin antaneeni vain hänen voittoa hyvää hyvyttäni.

Seuraavat päivät toistuivat samanlaisina monta kertaa. Kävimme tytön kanssa syömässä, kävelyllä hiekkateilla ja tietenkin uimassa. Tyttö puhui Beatlesista ja siitä, kuinka rakasti heidän musiikkiaan. Joskus hän puhui myös elämästään ja siitä kuinka oli leirille päätenyt. Hän ei ollut jaksanut keskittyä koulussa ja hänen oli päätetty tuoda leirille opettelemaan käytöstapoja. Tyttö sanoi, että monet muutkin leirillä olivat samanlaisia. Meillä kaikki oli syy olla täällä, mutta ketään ei tuomittu tekojensa perusteella.

Päivät kuluivat ja muuttuivat viikoiksi. Viihdyimme toistemme seurassa ja leirillä ei ollut hetkeäkään, että emme olisi olleet keskenämme. Aurinko paistoi jokaisena päivänä ja toivoin, että näille päiville ei koskaan tulisi loppua. Tuntui siltä, että pitkästä ajasta kaikki oli hyvin.

Eräänä päivänä päätimme lähteä retkelle läheiseen metsään. Pakkasimme pienet eväät mukaan ja patikoimme jonkin aikaa metsän vihreyden keskellä. Löydettyämme hyvän paikan, jäimme siihen istumaan ja syömään eväitämme. Syötyämme istuimme ja katselimme ympärillemme. Sitten katselimme toisiamme ja samassa tytön huulet koskettivat omiani. Pidimme toisiamme kädestä ja vannoimme rakastavamme toisiamme. Auringon alettua laskemaan käännyimme takaisin ja palasimme leiripaikalle. Kävin nukkumaan hymy huulillani. En ollut koskaan ollut onnellisempi.

Heräsin sateen ropinaan. Katselin ikkunasta ulos ja katsoin, kun sade huuhtoi pihamaata. Katselin itseäni hetken peilistä ja tajusin, että olin miehistynyt. Ehkä viikot

leirille olivat karaisseet minua ja tuoneet sitä kypsyyttä mikä minusta oli puuttunut. Ehkä tyttö oli tuonut minusta jossain piileskelleen miehen esiin.

Oveen koputettiin ja menin avaamaan. Tyttö astui sisään ja tarjosin hänelle pyyhettä kuivatakseen itsensä. Tyttö yski ja valitteli kurkkuansa ja tarjosin hänelle syliäni, johon hän käpertyi nukkumaan. Pidin häntä hyvänäni ja yritin lohduttaa.

Kyseessä ei kuitenkaan ollut tavallinen kesäinen flunssa. Yskä muuttui päivien kuluessa pahemmaksi ja hänelle nousi korkea kuume. Istuin kaikki päivät hänen vierellään ja pitelin häntä kädestä hänen maatessaan rauhallisesti sängyllään. Kuumehoureissaan tyttö puhui kummallisia ja vannoi, että hän veisi minut katsomaan Beatlesia parannuttuaan. Silitin hänen päätänsä ja lupasin, että näin tekisimme.

Eräänä aamuna sateinen tuuli oli kastellut minut kokonaan ennen kuin pääsin tytön mökille. Tuntui, että joka päivä matka oli muuttunut askelta raskaammaksi. Päästyäni mökille löysin tytön nukkumasta ja päätin istua hänen viereensä ja silittää hänen ryppyistä kättään. Hän avasi silmänsä ja katsoi minuun hymyilleen. Juoksutin kättäni hänen ohimoilleen laskeutuvia harmaita hiuksia pitkin ja hymyilin takaisin. Vannoin, että kaikki tulisi olemaan paremmin ja olisimme yhdessä ikuisesti leirin loputtua.

Aamulla heräsin jälleen ukkosen jyskeeseen. Nousin hitaasti sängystä ja lähdin tytön luokse. Mökkiin astuttuani huomasin heti, että siellä oli tavanomaista levollisempaa. Ryntäsin sängyn viereen ja yritin ravistella tyttöä hereille, mutta hän oli jo poissa. Romahdin lattialle sängyn viereen ja aloin itkemään. Niin suurta tuskaa en ollut tuntenut aikoihin. Tuska viilsi syvältä ja puristin rintaani nyyhkyttäen. Aikani itkettyäni nousin ja ylös ja en pystynyt katsomaan tyttöä kohti. Hoipertelin takaisin mökkiini ja istuin sänkyni reunalle. Katselin itseäni peilistä ja tuntui, kuin en olisi pitkään tehnyt niin. Aloin katselemaan tarkemmin ja samassa tajusin, miten vanha minusta oli tullut. Naamani oli täynnä uurteita, partani oli täynnä harmaita laikkuja ja silmäluomeni roikkuivat väsyneenä silmien päällä.

Hieroin ohimoitani ja mietin kuluneita viikkoja. Kaikki oli tullut niin nopeasti. Tyttö oli tuonut auringon elämäni ja vienyt sen niin nopeasti mukanaan. Ajateltuani tyttöä, tajusin, että hänestä pitää kertoa leirin valvojille. Yritin saada päähäni valvojien nimiä, mutta en enää muistanut heitä. Ihan kuin heitä ei ollut koskaan ollutkaan.

Lähdin mökistä ulos vesisateeseen ja suunnistin valvojien mökille, joka oli yksi harvoista suuremmista mökeistä leirialueella. Kaikkialla oli hiljaista lukuun ottamatta sateen rummutusta peltikattoja vasten ja jostain kauempaa kantautuvaa ukkosen jyrinää. Katselin valvojien mökkiä ja tajusin, miten huonoon kuntoon se oli mennyt. Valkoinen maali oli rapissut seinistä ja lautoja roikkui siellä täällä maata kohti. Osa katosta oli kallistunut vinoon. Tempaisin oven auki ja yskin sisältä pöllähtävän pölypilven takia.

Keskellä huonetta oli pöytä, jonka päällä makasi suuri kokoisen miehen ruumis. Mies oli ilmeisesti ollut hyvän aikaa kuolleena, sillä koko muumioitunut ruumis oli paksun pölykerroksen peittämä. Huoneen toisessa nurkassa kuluneella sohvalla maksasi toinen pienempi ruumis, joka oli vääntynyt irvokkaaseen asentoon. Yritin etsiä tälle kaikelle selitystä, mutta tuntui, että aivoni kävivät kierroksilla. Mitä valvojille oli tapahtunut?

Ryntäsin ulos mökistä ja menin leiriläisten mökkien luo. Ovi toisensa perään avasin mökkien oven ja löysin jokaisesta huoneesta muumioituneen nuoren ihmisen ruumiin. Käteni alkoivat täristä ja tunsin tarvetta oksentaa. Juoksin takaisin sateeseen ja koko ruumiini tärisi. Menin takaisin valvojien mökkiin ja aloin etsiä syytä. Kaivoin jokaisen laatikon ja hyllyn ja etsin päämäärättömästi jotain syytä kaikelle. Ehkä tämä oli vain painajaista, josta kohta heräisin ja kertoisin siitä sitten tytölle, joka ymmärtäisi miten kauhea painajainen oli ollut.

Heittelin papereita levottomasti puolelta toisella ja viimein käteeni osui muistikirja, jonka kanteen oli kirjattu numerot 062034. Edelleen tärisevillä käsilläni avasin kirjan ja selasin sitä nopeasti läpi. Sivut olivat kuluneet ja muste haalentunutta, mutta onnistuin löytämään sivun, jonne oli kirjattu leiriläisten nimiä. Vieritin kättäni nimien yllä ja

katseeni osui riville, jossa oli tytön nimi. Nimen viereen oli kirjattu hänen syntymäpäivänsä.

Tunsin, kun jälleen rinnassani viilsi. Suljin muistikirjan ja hoipertelin ulos sateeseen. Sade oli yltynyt entisestään. Istuin valvojien mökin oven edustalle ja kipu rinnassani yltyi. Kaaduin kyljelleni vesilammikkoon ja jäin siihen makaamaan. Sade rummutti kattoja vasten ja ukkonen jyrähteli. Kaikki sumeni silmissäni.

Mutta sade jatkui tippumistaan.